

forbudt at ekspropriere Vejfyld. Det har tidligere kun været Haver og Lystskove, som undtoges, men efter dette Forslag bliver det ogsaa Kirkegaarde, Gaardspladser og Plantager. Det første er jo ret rimeligt. Derimod er det tvivlsomt, om Plantager skulle tages med i denne Forbindelse. Det kommer meget an paa, hvad der forstaas ved Plantager, der vel er en temmelig almindelig Betegnelse for store Skovstrækninger i Jylland. Naar man vil anlægge Vej igennem saadanne Plantager, hvad man vil komme til, efterhaanden som Landet bebygges, vil det være ret urimeligt, om man ikke skulde have Lov til at ekspropriere i Lighed med, hvad der sker andetsteds. Det kunde jo ikke skade noget, om man lavede en Grusgrav i en saadan Plantage, og i ethvert Tilfælde vil det ikke kunne skade noget, om man fra en saadan Plantage tager Lyng — det omtales ogsaa i Lovforslaget — og lægger den paa Vejen. — Dernæst er der Bestemmelsen § 1, sidste Stykke, hvor der er Tale om, at „Vejbestyrelsen kan i fornødent Fald for 5 Aar ad Gangen forbeholde sig Eneret til Vejmateriale paa det paagældende Grundstykke“. Jeg ved ikke, hvad der skal forstaas ved „Eneret“, men skulde det være Meningen, at Ejeren ikke havde Lov til at tage noget som helst paa et saadant Sted, som Sognekommunen selv havde lagt Beslag paa, kan jeg ikke billige Bestemmelsen. Det kunde jo tænkes, at Ejeren paa dette Sted vilde have eller havde en Grusgrav; men at forbyde ham at tage Grus derfra eller sælge Grus derfra i Løbet af 5 Aar, uanset om Sogneraadet har Brug derfor eller ikke, synes jeg ikke kan være rigtigt. Det fremgaar dog af Anmærkningerne til § 1, sidste Stykke, at Ministeriet har tænkt sig det saaledes, at man, naar man blot en Gang i Fremtiden havde i Sinde at benytte et saadant Stykke til Ekspropriation af Vejfyld, kunde uden videre beslaglægge det først for 5 Aar og saa for 5 Aar til. Der vil altsaa ikke være nogen Grænse derfor. Det hedder nemlig i Anmærkningerne, „at det kan være nødvendigt for en Vejbestyrelse at forbeholde sig Eneret til i Fremtiden at tage Materiale fra et bestemt Grundstykke, uden at der i Øjeblikket er Spørgsmaal om aktuelt at benytte denne Beføjelse“. Det skulde altsaa være en Ekspropriation paa Fremtiden. Det er vist ikke ganske heldigt, at denne Bestemmelse staar der. I § 4 staar der saa en Tilføjelse, hvorefter der aarlig skal foretages en Opgørelse over den de paagældende

tilkommende Erstatning paa saadanne Steder, hvor Kommunen har taget sig Eneret paa 5 Aar. Men hvis man nu i disse Aar intet tager, skal man saa alligevel give Ejeren Erstatning, alene af den Grund, at man har lagt Beslag derpaa? Det skulde synes saa, men det fremgaar ikke tydelig af Lovforslaget, og det vilde jo ogsaa blive noget dyrt for Kommunen at lægge Beslag paa saadanne Grundstykker uden at benytte dem aktuelt, som det hedder. Det er dog kun mindre Ting, som man kunde overveje nærmere, muligvis i et Udvalg. Ellers maa jeg fuldt ud slutte mig til Lovforslaget, som det foreligger, hvad Grundtankerne deri angaar. De ere, som jeg før bemærkede, de samme som i det private Lovforslag, der forelaa i Fjor, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Fremme af det høje Ting.

Svend Høgsbro: Jeg forstaar til fulde, at den ærede sidste Taler følte sig paa en Maade som Triumfator i Dag, idet det er lykkedes ham at overvinde de Betænkeligheder, den højtærede Minister i Fjor nærede ved at tage dette Lovgivningsemne op til Behandling, og det saa meget mere som det ærede Medlem, efter hvad han udtalte, opfatter dette Lovforslag som et Udtryk for sine Tanker i enhver Henseende paa det foreliggende Omraade. Som Medlem af Udvalget i Fjor, for hvilket jeg var Ordfører, maa jeg dog tage Forbehold over for noget af, hvad det ærede Medlem udtalte. Dette Forbehold gælder dog ikke Takken til den højtærede Minister, fordi han saa hurtig og beredvillig har efterkommet den Opfordring, som Tinget efter Udvalgets Forslag rettede til ham om at forelægge et Forslag om dette Emne. I saa Henseende deler jeg fuldt ud det ærede Medlems Anskuelser. Men det væsentligste er dog, om Lovforslagets Indhold i alle Maader rammer det, man ønskede skulde være Lov paa dette Omraade. Her er det, jeg maa tage mit Forbehold. Jeg maa dog yderligere sige, at det ikke gælder den første Del af Lovforslaget, alt, hvad der angaar de kommunale Myndigheders Ret til at ekspropriere. I det store og hele — Enkelthederne ser jeg bort fra — tror jeg, at Lovforslaget her rammer, hvad der er ønskeligt og rigtigt. Skulde jeg i Forbigaaende nævne en Enkelthed, vilde jeg henstille, at man dog fik noget nærmere bestemt, hvad der forstaas ved „Lystskove“, om det kun betegner indhegnede Dyrehaver eller alle Skove, det er mig ikke i Øjeblikket klart. Maaske foreligger